

[Finansministeren.]

medlem hr. Foged lægger overordentlig mange kræfter ind i at få et øget skattefradrag for fiskerne? Det er også fordelingspolitik. Hvad er det andet end fordelingspolitik, når oppositionen under diskussionen om skattereformen interesserer sig overordentlig stærkt for at få proportional-skattegrænsen løftet meget højt op og har en meget lille interesse i at hæve bundgrænsen ret meget? Er der ikke også fordelingspolitik i det, når vi drøfter skattebegünstiget opsparring? Regeringen og socialdemokratiet er enige i, at det er overordentlig vigtigt at fremme opsparringen, og vi har medvirket til ordninger på dette felt. Jeg erindrer, at jeg under forhandlingerne har spurgt, om man ikke kunne give disse fradrag i den skattepligtige indkomst for opsparring på en sådan måde, at folk tjente lige meget derved, hvad enten de havde en stor eller en lille indkomst; som systemet er, tjener jo folk med en stor indkomst mere. Dette synspunkt blev afvist; dette ønske fra vor side blev afvist af oppositionen. Men ligger der så ikke ud over spørgsmålet om at begunstige opsparringen også noget fordelingspolitisk deri?

Det ejendommelige er imidlertid, at de fordelingspolitiske synspunkter, som venstre og det konservative folkeparti fører frem under disse forhandlinger, har en anden karakter end vore. Hvor vi er tilbøjelige til at tage hensyn til de mindre indkomster, til lønmodtagerne, er det jo de erhvervsdrivende og dem med de store indkomster, de ærede medlemmer særlig interesser sig for; det kan vi se konkret fra tilfælde til tilfælde. Det er rigtigt, at man begrunder det på en anden måde. Det er, ligesom om man ikke rigtig vil være ved, at man har en fordelingspolitik til fordel for de grupper, jeg her har nævnt, og det vil jeg gerne tage som udtryk for, at vore synspunkter i hvert fald har sejret så langt, at de ærede medlemmer af venstre og det konservative parti ikke tør være ved de interesser, de i virkeligheden under forhandlingerne ofte varetager.

Det ærede medlem hr. Poul Møller bad, så vidt jeg forstod det, om en overvejelse af ændringer i, ja, måske en begrænsning af, afbetalingshandelen. Problemet er jo ikke nyt og har for så vidt været inde i regeringens overvejelser — jeg indrømmer

perifert, og det skyldes, at vi mener, tidligere erfaringer viser, at det er meget svært på dette område at gøre noget effektivt. Mulighederne for omgæelse er jo store. Jeg er enig med det ærede medlem i, at en vis begrænsning kunne være ønskelig, og det kan da godt være, at vi skal underkaste problemet en fornyet overvejelse.

I denne forbindelse vil jeg godt have lov til at anholde en udtalelse, det ærede medlem fremsatte, nemlig den udtalelse, at folk lever på gæld, fordi det er det klogeste. Jeg vil ikke bestride, at der kan findes tilfælde, hvor det er det klogeste at leve på gæld, men over for den generelle form, det ærede medlems udtalelse havde, vil jeg gerne sige, at jeg finder den forkert. Jeg tror, det i mange tilfælde er kortsynet at leve på gæld, og jeg tror, det for de pågældende mennesker betyder, at de er inde i en forfærdelig spændetrøje. Det er derfor hverken samfundsøkonomisk eller menneskeligt nogen god gerning at stimulere folk i den opfattelse, som det ærede medlem her synes at ville gøre det.

På samme måde må jeg vende mig imod det ærede medlem, når han taler om, at skatter og afgifter kan fremkalde lyst til at presse indkomsterne i vejret, og næsten giver sine udtalelser en karakter, så det er en anvisning. Jeg tror, at vi gør klogere i netop at advare imod en fremgangsmåde af denne art. Vi gør klogere i at sige, at det for så vidt er nytteløst, som man ved at presse på nu blot yderligere forværrer situationen.

Endelig sagde det ærede medlem en ting, som jeg af hjertet kan give tilslutning. Det ærede medlem sagde, at vi ikke med de store marginalskatte skal kvæle folks lyst til at bestille noget. Det ærede medlem sagde det velsagtens med henblik på indtægterne over proportional-skattegrænsen, men det gælder sådan set også for indtægterne under denne grænse. Regeringen ønsker proportional-skattegrænsen flyttet op, men ikke i samme udstrækning som oppositionen, hvis vi ikke samtidig kan gøre noget kraftigt med hensyn til bundgrænsen. Vi ønsker progressionen over proportional-skattegrænsen gjort mildere, men progressionen er hverken den eneste eller den væsentligste årsag til den hårde marginalbeskatning. Det ærede medlem kan ikke